

clesiæ in abstracto? num illa forsitan est, quæ ab ipsis contra nostrates defenditur? Sed hæc primum in concreto datur, deinceps de illa in locis adductis nequam agi potest; cum enim Antagonistæ initio de Ecclesia, qua reformatione indiget, loquantur, non sane se ipsos intelligent, h. e. jactatos reformatores cum reformandis confundent. Si dicant, se ab adversariorum saltem suorum erroribus doctrinam abstrahere, & eo sensu puritatem doctrinæ Ecclesiæ largiri, laterem lavabunt, rursus enim de Ecclesia reformanda agunt, & jam olim talia ingenti numero extitisse scribunt. Imo, quod palmarium est, pseudorthodoxos quoties nominant, toties a personis, quibus hanc contumeliam inferunt, & doctrina, quam illæ gerunt, abstrahere nequeunt: adeo adversariis omnia perpluunt, & manifesta eorum contradictio ubivis se prodit.

IX. Applicentur vero tres istæ acceptiones ad Pseudorthodoxiæ convitium. In priori equidem acceptione, qui vere orthodoxus est, ab erroribus noxiis sibi cavet, atque abutitur saltem sana doctrina ad quæstum, & debito illam modo in praxi non applicat, non magis pseudorthodoxus dici potest, quam si verum prophetam, qui divina vaticinia profert, sed cetera ambitioni atque lucro inhiat, pseudopphetam, si veram doctrinam non recte usurpatam pseudodoxiam appelles, quod est perabsurdum. In secunda acceptione & tertia, vel sublata est orthodoxiæ res, vel salva hætenus ex adversariorum confessione superest. Si prius affirmarint, pugnabunt secum ipsis Cadmæi fratres (constanter enim scribunt, orthodoxiam penes nos superesse salvam, eoque nomine nos orthodoxos, sed cum addito τῆ ψεύδης, quasi falleremus alios ac noceremus